

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 4
LUẬT CỦA KẺ MẠNH

Kỳ 2:

-3-

- Bao nhiêu đây?

Hương hỏi và cầm cái lọ nhỏ, đưa lên mắt ngắm nghía. Bên trong lọ là những vụn vàng óng ánh. Người có vàng là một thanh niên mặc bộ quần áo bộ đội đã cũ. Anh ta thèm thuồng liếc nhìn chiếc can màu trắng đựng đầy rượu đang lộ miệng ra khỏi túi xách của Hương và nói:

- Đúng hai chỉ đây.

- Hai gì mà hai - Hương bĩu môi - Một chỉ ba!

Vừa nói cô ta vừa lắc mạnh cho những vụn vàng tung lên và lại rơi xuống đáy lọ. Người mặc quần áo bộ đội nhượng bộ:

- Thôi, một chỉ tám.

- Đúng chỉ rượu. Không thì thôi. Đây không ép!

Hương nói và trao cái lọ lại cho chủ nó rồi hất hàm ra hiệu cho một người đứng cạnh đó, định bước bỏ đi. Đó là một người dáng nhỏ thó, nước da đen cháy với một ba lô hàng nặng trĩu khoác trên vai. Hắn chính là Hải, kẻ mà chúng ta đã từng biết trong phần đầu của câu chuyện này. Từ sau khi

bỏ đội trồng rừng số 10 sang thung lũng Vàng, Hải đã trở thành một đệ tử đắc lực của Hương trong những cuộc làm ăn.

Thấy họ định đi, người có vàng văng ra một câu chửi tục tĩu rồi gọi với theo:

-Thôi này, bóp cổ người ta vừa vừa chứ!

Hương quay lại. Cô ta đón cái lọ, xem xét lại một cách cẩn thận rồi mới nhét vào trong cái túi nhỏ đeo bên người. Sau đó, cô ta ra hiệu cho Hải hạ ba lô xuống và bắt đầu thanh toán bằng thức ăn khô, thuốc lá và rượu. Nhìn số hàng ít ỏi bày trên tấm vải nhựa trải trên mặt đất, người vừa bán vàng nói giọng phần nộ:

-Chỉ có bấy nhiêu thôi à? Ăn lãi vừa vừa chứ!

Hương cong cớn:

-Thuận mua, vừa bán. Không đồng ý thì thôi. Buôn mà không lấy lãi thì chó nó cũng không bán hàng cho các người.

Nói xong, cô ta và Hải bước đi. Người thanh niên mang số hàng lại chỗ hố đào của mình. Ở đó có ba thanh niên độ tuổi trạc từ 18 đến 20 đang ngồi bên miệng hố. Cả bọn xúm lại, chuyền nhau chai rượu, ngửa cổ nốc từng hớp lớn với dáng vẻ khoái trá. Một người trong số họ sau khi uống xong “khà” một tiếng và nói:

-Mẹ cha nó! Cả tuần mới được hớp rượu!

-4-

Hương và Hải đi tiếp đến bên những hố đào khác nằm rải rác trong thung lũng. Việc mua bán của chúng cứ lặp lại một cách đơn giản như thế. Hầu hết những kẻ sau khi đã đổi vàng lấy hàng của cô ta đều tỏ ra phần nộ vì lối mua rẻ bán đắt một cách trắng trợn như là ăn cướp. Nhưng không có ai dám gây sự với những con người này. Họ cũng thừa hiểu rằng một khi đã dấn thân vào vùng đất này, ai cũng có thể trở thành một người đáng sợ, kể cả một con người thoát trông yếu đuối như Hương.

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra khi Hương và Hải đi qua một gốc nhãn cổ thụ với khối cành lá um tùm che một khoảng đất rộng. Ở dưới bóng mát ấy, có ba tên đang nằm duỗi dài về biếng nhác. Những người khác không dám bén mảng đến đây, dù họ không còn chỗ nào để tránh nắng. Đó chính là nơi cư trú, là lãnh địa của băng cướp mang cái tên dữ dằn: “Cá Sấu”

Những khuôn mặt của bọn cướp này, bạn đọc đã từng biết tới khi chúng chặn đường chiếc xe tải ngoài đèo Vương để cướp túi của Công và người lái xe. Cũng chính bọn chúng là những kẻ đã đụng độ với Trung và anh Khả trên đồi Quan hôm trước. Để bạn đọc tiện theo dõi, chúng tôi xin giới thiệu vài nét về những thành viên trong băng cướp này.

Tên cầm đầu cả bọn là Lân. Hắn có thân hình vạm vỡ, khuôn mặt tròn dĩnh tợn với đôi mắt xéch và bộ râu quai nón rậm rạp. Lân nguyên là một đối tượng hình sự đã có tới ba tiền án và đang bị truy nã. Hai năm trước, hắn và đồng bọn thực hiện một vụ cướp trên tàu ở tuyến đường sắt Hà Nội - Thanh Hóa và bị tóm gọn. Riêng Lân lĩnh án tù năm năm. Cách đây bốn tháng, hắn đã trốn thoát khỏi nơi giam giữ và tìm đến vùng vàng này để cư trú. Trong giới giang hồ, Lân còn có một số biệt hiệu là “Hải”, “Vượn”, “Bảy Bát”...

Ngay trong những ngày mới lần mò đến vùng này, Lân đã tìm được một chỗ dựa chắc chắn ở Linh, tên có khuôn mặt dài như mặt ngựa. Cũng giống như Lân, Linh là một đối tượng hình sự đang bị truy nã. Vụ án cuối cùng mà hắn là thủ phạm trước khi trốn lên vùng này là trong một đêm thua bạc, hắn cùng với một tên khác trở về vác dao để đi kiếm tiền. Chúng ra đón một đoạn vắng ở một xã ngoại thành Hà Nội. Một đôi trai gái đi qua. Hai đứa xông ra chặn đường. Chúng giật chiếc túi trên vai cô gái, sau đó cướp xe bỏ chạy. Nhưng điều không may cho chúng là người nam giới ấy lại là một sĩ quan quân đội đang đi công tác, có súng trong người. Sau khi tri hô lên để bắt bọn chúng dừng lại nhưng không được, người sỹ quan nổ súng. Tên cùng đi với Linh bị trúng đạn ngã dúi xuống đường, còn Linh vẫn phóng xe bỏ chạy và đã chạy thoát. Hắn mò đến vùng vàng trước Lân chỉ khoảng một tuần và cũng đang lang thang tìm kẻ đồng hội đồng thuyền. Hai tên cướp ấy làm quen với nhau sau một cuộc quyết đấu chí mạng chỉ để tranh giành một chỗ ngủ đêm.

Tên thứ ba trong bọn có hàm răng vàng khè là Hoàng. So với Lân và Linh, lý lịch của hắn có khác đôi chút. Hoàng vốn là dân lưu manh địa phương. Tuy chưa lần nào phải vào tù nhưng hắn cũng đã có tới hàng chục tiền sự đã ghi hoặc chưa kịp ghi lại trong hồ sơ của công an huyện Lâm Sơn. Hoàng là một trong những kẻ đầu tiên tìm đến thung lũng trong vùng Sơn Động này. Ban đầu, hắn nhập bọn với một nhóm gồm bốn đứa du thủ du thực từ Thái Nguyên kéo đến. Chưa được một tuần, do xích mích về chuyện ăn chia, hắn đã phang cả cái gộc tre vào đầu một đứa trong bọn làm tên này vỡ toác đầu. Kẻ bị đánh đã trở về gọi người nhà đến trả thù. Kết thúc sự việc đó, nhóm người quê ở Thái Nguyên chỉ còn một tên lành lặn, còn lại đều phải đi viện cấp cứu.

Khi Lân và Linh đến thung lũng Vàng, Hoàng chủ động đến nhập hội với chúng. Biết hắn là người địa phương và cũng là loại liều lĩnh đến bạt mạng, hai tên kia đồng ý. Băng cướp mang tên “Cá Sấu” đã ra đời như vậy. Trước khi Trung xuất hiện, bọn “Cá Sấu” là những tên cướp hung dữ nhất ở khu vực này. Đã có vài nhóm không chịu thừa nhận quyền lực của chúng và đã có những cuộc đụng độ xảy ra. Nhưng “Cá Sấu” đã trụ lại được sau khi gây ra đổ máu và cũng phải chịu những đổ máu!

Qua những lần đem vàng về thị trấn Cộc bán, bọn Lân, Hoàng, Linh đã gặp nhóm của Trần Kim Dung. Chúng ngoắc tay với nhau trong một mối liên kết ma quỷ. Bọn “Cá Sấu” thích Dung ở phong cách chơi sòng phẳng, còn Dung cũng thích chúng bởi cái tính liều lĩnh đến bạt mạng.

Không phải Hương không biết sự nguy hiểm khi đi qua lãnh địa của bọn “Cá Sấu”. Nhưng để đi tới được góc bên kia thung lũng thì đây là con đường ngắn nhất. Sau thoáng cho dự, cô ta ra hiệu cho Hải tiếp tục bước thẳng qua góc nhãn cổ thụ.

Khi hai người đi tới, họ thấy ba tên đang ngồi dựa vào gốc cây với những khuôn mặt đỏ gay. Bên cạnh đó là một chai rượu đã cạn gần liệt và một đĩa cá khô. Bọn chúng không thèm đốt lửa nướng cá mà cứ để nguyên cá con mà nhai. Nhìn thấy Hương và Hải, Hoàng nhe hàm răng vàng cười hềnh hếch:

-Còn gì bán không em?

-Các anh cần gì? - Hương hỏi bằng giọng cảnh giác.

-Hai chai sáu-nhăm! - Hoàng nói và đưa chân đẩy cái can rỗng về phía Hương.

Hương đưa mắt ra hiệu cho Hải rót rượu, còn cô ta thì bước lại nơi ba tên đang ngồi và hỏi:

-Anh cho tiền?

Lân cười nhăn nhở:

-Làm gì mà vội thế ? Ngồi uống với tụi anh cho vui!

-Tôi đang bận - Hương nói giọng lạnh lùng và nhắc lại - Các anh trả tiền để bọn tôi còn đi?

Câu nói ấy còn chưa dứt, từ tư thế đang nửa nằm nửa ngồi, Linh bất ngờ lăn một vòng tới sát chân Hương và tóm được hai chân của cô ta. Hấn giật mạnh làm Hương ngã nhào xuống. Nhanh như cắt, hấn thò tay vào thắt lưng cô ta, lột gọn cái túi đựng vàng.

Đang lúi húi lấy cái can đựng rượu ra, Hải bật chồm dậy. Nhưng cả ba tên cướp đã đứng phắt lên với ba lưỡi dao sắc lẹm lẹm trên tay. Linh rít lên:

-Cút ngay. Nếu không chúng ông nổi giận lên bây giờ !

Hải bắt lực, đứng ngậy người trước những lưỡi dao và những khuôn mặt đằn đằn sát khí của bọn “Cá Sấu” . Sau đó, hấn cúi xuống đỡ Hương đứng lên. Cú ngã làm cho thị bị xây xát ở hai khuỷu tay.

Nhìn thẳng vào ba tên cướp bằng ánh mắt đỏ ngầu, Hương rít lên:

-Của bà ở đó có ba cây vàng. Chúng mày nhớ lấy!

Ba khuôn mặt méo xệch trong một trận cười. Lân bĩu môi:

-Hơi nhiều đấy. Chả trách mà chúng nói mày là Hương “địa” - kể ra cũng không sai!

Hương nghiêng răng:

-Tao sẽ bắt chúng mày sẽ phải trả món nợ này!

Hoàng sừng cò:

-Cút ngay. Không chúng ông lột da ra bây giờ!

Hải vội kéo tay Hương. Hai đứa vội vã bước đi. Nhưng Hoàng đã nhảy tới. Hấn quát lên:

-Thằng kia. Bỏ can rượu xuống!

Không còn cách nào khác, Hải đành thả rơi can rượu mà hắn đang xách trên tay. Sau đó, hai người bước nhanh qua những lối mòn gập ghềnh và đi thẳng về phía bờ sông Hoàng.

Dưới gốc nhãn, bọn cướp xúm lại. Chúng mở cái túi vừa cướp được của Hương. Trong túi có khoảng hai chục lọ nhỏ đựng vàng. Linh thông thả dốc từng lọ xuống mảnh giấy mà Hoàng đón bên dưới. Tổng số vàng dồn lại được khoảng gần một cây. Ba đứa hí húi chia luôn bằng cách dùng que gạt thành ba phần. Sau đó, mỗi đứa lấy một góc, đổ vào những cái lọ nhỏ mà chúng vẫn mang sẵn trong túi. Cuối cùng, chúng mở can rượu và tiếp tục cuộc nhậu.

-5-

Buổi chiều.

Mặt trời đã hạ xuống, lấp ló trên khu đồi Quan. Ánh nắng tràn xuống mặt sông Hoàng rồi bật lên, xối thẳng vào mắt người. Sông Hoàng giống như một khối kim loại nóng chảy với màu vàng rực rỡ, chói chang. Có lẽ chính do những buổi chiều như thế này mà người xưa đã đặt tên cho dòng sông này là sông Hoàng chăng?

Dọc theo dòng suối Khó, dưới những gốc cây xanh là những quán hàng tạm bợ nhưng với những đám người đang mua bán, ăn nhậu. Dưới những mái quán che bằng vải nhựa, bằng lá cây hoặc cỏ tranh, những con người quần áo vẫn còn dính đầy bụi đất đỏ tít bật ăn uống. Một không khí tạm bợ và gập gáp bao trùm lên khu vực vốn được mệnh danh là trung tâm ăn chơi của thung lũng Vàng này. Sau một ngày, thậm chí sau hàng tuần đào đãi cật

lực, những kẻ may mắn mới dám bước đến đây, còn phần lớn những người đào vàng khác đành cam chịu với những bữa ăn đạm bạc ở ngay bên hố đào của họ với cá khô, thậm chí chỉ có muối rang.

Chủ nhân của những cái quán tạm bợ nhưng hốt bạc đó phần lớn là cư dân từ thị trấn Cộp đổ vào. Đến đây bán hàng cũng phiêu lưu giống như đánh bạc vì đã có không ít lần những kẻ đói khát đã dùng bạo lực để cướp hàng, phá quán. Nhưng cũng không ở đâu như nơi đây, người ta có thể bán được hàng với cái giá tùy thích. Tuy vậy, những kẻ đào vàng vẫn kéo đến mặc dù biết chắc chắn rằng họ sẽ phải chịu cái giá cắt cổ, đắt gấp năm, gấp bảy lần so với những nơi khác. Tất nhiên, họ cũng sẵn sàng giở trò nếu gặp dịp thuận lợi. Bởi vậy, chủ quán cũng đều là những kẻ liều mạng. Họ luôn luôn có vũ khí tùy thân để sẵn trong tầm tay để khi cần là có thể sử dụng được ngay.

Về chủng loại hàng, người ta có thể mua được tất cả, từ cây kim, sợi chỉ cho đến các mặt hàng phục vụ cho ăn hút và kể cả dịch vụ gái mãi dâm. Nhưng nhiều nhất vẫn là ăn hút. Những con người đã dấn thân vào vùng đất dữ dội này đã tự hạn chế đi những nhu cầu khác của mình. Mục đích của họ ở đây chỉ còn gói gọn lại trong bốn chữ: ăn - hút - gái - tiền!

(Còn nữa)

Đức Dũng